

[Bundgaard Nielsen]

af sagen, men hvis ønskerne og behovet er til stede lokalt, vil der også være initiativtagere.

Hvis man ser på, hvordan børnene vælger de offentlige tilbud om bibliotek og teater, er det værd at bemærke, at 98 pct. af børnene besøger bibliotekerne. Det vil faktisk sige alle børn, der kan læse. Det er også værd at bemærke, at 86 pct. af børnene er i teatret mindst én gang om året. Forskellene træder først frem, når det drejer sig om deltagelse i idræt, spejderaktiviteter, musik, sang, ridning osv., men også her tror jeg, at forskellene i traditioner og holdninger er afgørende.

Rapporten fortæller, at børnene på landet har det bedst, de er de mest glade og tilfredse, og hovedordene er her harmoni og integration. Men samtidig må vi bemærke, at det også er i landområderne, der er færrest fritids- og kulturtilbud.

Venstre er tilhænger af, at det fortsat er de private initiativer, der karakteriserer fritidstilbuddene til børn og unge, for netop da er de udtryk for ønsker og behov i befolkningen og således groet frem af befolkningens vilje. Vi ønsker derfor ikke, at ministeren ad lovgivningens vej eller administrativt skal igangsætte en større offentlig virksomhed på disse områder, men alene medvirke til, at kommunerne har gode muligheder for at fremme de initiativer, der vokser frem.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne begynde med et citat fra en af de første publikationer, der kom i serien om børn og kultur, der er forarbejde til denne »Kulturens Børn«. Der står her på det første hæfte, side 40:

»Splittelse og kamp er blandt de vigtige forudsætninger, som den sammenhængende kulturudvikling for børneområdet ikke kan tillade sig at se bort fra.«

Disse lidet positive ord, som nu ligger til grund for den redegørelse, vi debatterer i dag, kan jeg ikke sige har vakt min appetit til at diskutere børn og kultur. Jeg finder ikke, at det er egnede præmisser. Måske er hele debatten en smule overflødig, fordi vi jo for kort tid siden debatterede børnekommissionens betænkning. Der er nok til en vis grad emnesammenfald.

Ellers vil jeg nok sige, at der løber en rød tråd igennem alle disse redegørelser om børn og kultur fra U 2 over børnekommissionens

betænkning og nu til »Kulturens Børn«. De forekommer mig alle at være bygget over det samme facit, en slags forudbestilt resultat, som man så har søgt at efterrationalisere. Målet er opfyldelse af den socialistiske kaffe-klubideologi, og den røde tråd er styring og ensretning.

Bekymringerne i bogen og i redegørelsen – jeg vil faktisk kalde det for selvskabte plager – samler sig om, at danske børns opvækstefaringer og muligheder for aktiv udfoldelse på fritids- og kulturområdet er vindt og skævt fordelt. Det kan unægtelig ikke bestrides – således som også den tidligere ordfører gjorde opmærksom på – at der er forskellige muligheder i forskellige områder, i by, på land og i forstæder, og at interesserne er forskellige. Det er da heldigvis stadig sådan, at familiens interesser smitter af på børnene og påvirker dem. Men nogle ønsker nok en stærkere påvirkning af børn og unge udefra, af firkantede kulturinstitutioner. Jeg kan ikke dy mig for at minde om, at socialminister Ritt Bjerregaard som tidligere undervisningsminister har udtalt, at man må udnytte de revner og sprækker, der findes i det kapitalistiske samfund, og her hentyder ministeren til de fritidsinstitutioner, som jo i videre omfang er nødvendige på grund af forældrenes udearbejde. De skal altså udnyttes til at gennemføre lighedstanker og socialiserende ideer.

Er de bedste kulturoplevelser trods alt ikke dem, man oplever sammen med familien? Jeg kan her mellem de mange resultater notere den forholdsvis høje procentdel af f.eks. museums- og teaterbesøg, som foretages af forældre og børn sammen. Jeg mener, at mulighederne for forældres og børns samtidige oplevelser er noget af det væsentlige og noget af det, man må lægge mest vægt på.

Jeg er ikke enig i, at vi skal, som det siges, forbedre kulturlovgivningen gennem minimumskrav, og at film-, teater-, museums- og musiklovgivningen skal forandres, så der opstilles minimumsstandarder for det enkelte lokalområdes tilbud på disse felter. Der er allerede en bred vifte af tilbud efter gældende lovgivning, afpasset efter det kommunale selvstyre, og især i folkebibliotekernes regie. Disse tilbud er jo netop efter undersøgelsen anvendt næsten ligeligt af alle socialgrupper.

Jeg er ikke så sikker som ministeren på, at deltidsbibliotekerne er årsag til mindre lån.